

“Kinderen hebben een speciaal plekje in mijn hart, ik wil er voor ze zijn”

Opgegroeid in een christelijk gezin wist Gudy de Mooy al van kinds af aan dat ze haar hart uit kon storten bij God. Toch duurde het nog vele jaren voordat haar hart ook tot rust kwam bij God. “God is voor mij de grote Ik Ben”, zegt ze, “en zoals Hij er altijd voor mij is, wil ik er zijn voor anderen.”

Gudy werd 53 jaar geleden als oudste van een gezin met vier kinderen geboren in Rijnsburg en bracht haar kinderjaren door in Noordwijk. “Mijn ouders runden een slagerij, dat bracht veel werk en stress met zich mee, ik voelde me vaak erg eenzaam. Als kind had ik vaak het gevoel dat ik niet welkom was. In werkelijkheid was dat helemaal niet zo, maar in mijn beleving wel.”

Ommekeer

Gudy ontwikkelde in die tijd een behoorlijke vorm van faalangst en had niet bepaald een zonnige kijk op het leven. “Door mijn opvoeding wist ik dat ik mijn hart altijd uit kon storten bij God maar toch vroeg ik me vaak af waar God was. Dat veranderde toen ik 20 was, ik werd uitgenodigd deel te nemen aan een evangelisatieactie van de Stichting Er is Hoop. Ik ben er van overtuigd dat het God zelf was die mij zo in contact bracht met de man die de gesprekken over het geloof bij de mensen thuis leidde. Ik assisteerde hem maar luisterde zelf vaak ook ademloos toe. Hij sprak voortdurend over de zekerheden die het geloof biedt maar mijn grote vraag was: ‘Hoe kun je zo zeker zijn en hoe kun je zeker zijn van eeuwig leven?’ Op een dag gaf hij mij een boekje met daarin het Zondaarsgebed. Ik heb het gelezen, ben alleen naar mijn kamer gegaan, heb op mijn knieën gebeden en De Heer gevraagd in mijn leven te komen. Voor het eerst van mijn leven mocht ik toen ervaren dat ook ik welkom was, dat was heel bijzonder. Dat betekende een totale ommekeer in mijn leven. Daar begon mijn levensweg met God pas echt.”

Ups en downs

De ommekeer betekende voor Gudy nog niet dat haar levenspad vanaf dat moment over rozen ging. Ze bezocht diverse kerken, was trouwe fan van Hour of Power maar vond geen nieuw kerkelijk thuis. Ook in haar werk liep niet altijd alles van een leien dakje.

Gudy: “Kinderen hebben, hoewel ik ze zelf helaas niet heb, altijd een speciaal plekje in mijn hart gehad. Vandaar dat ik na wat omwegen de opleiding voor kleuterleidster gevolgd heb. Mijn faalangst bleef mij echter achtervolgen. Ik ben ook een lange periode flink ziek geweest en daardoor in de WAO terecht gekomen. Ik zeg weleens gekscherend dat God mij door de knoflookpers gehaald heeft. Dat was een heel heftig proces maar ik mocht ook ervaren dat God er altijd is, ook als alles om je heen donker is. Juist op zulke momenten ervaar je dat Jezus heel dicht bij je wil zijn. Nu ben ik helemaal genezen maar weet dat ik altijd op moet blijven letten, de rek is er zeg maar uit.”

Gudy specialiseerde zich in de loop der jaren in het begeleiden van kinderen met leerproblemen.

“Via mijn schoonzusje ben ik uiteindelijk terecht gekomen in het speciaal onderwijs. Als ZZP-er (Zelfstandige Zonder Personeel) coach ik nu kinderen die een extra steuntje in de rug nodig hebben. Dat doe ik op scholen maar ook vanuit mijn eigen praktijkruimte in Katwijk. Rijk zal ik er niet van worden maar dat is ook niet nodig. Ik zie daar echt Gods leiding in. Hij heeft



mij geleerd dat ik op Hem kan vertrouwen, ik krijg vandaag wat ik vandaag nodig heb, morgen zien we wel weer. Het komt wel eens voor dat er wat minder kinderen aangemeld worden. Dan bid ik daarvoor en komt het altijd weer goed. God stelt me soms echt op de proef, maar Hij leert me iedere keer dat ik Hem echt kan vertrouwen!”

Kinderen van vluchtelingen

Naast haar werk is Gudy ook actief betrokken bij de Stichting Gave AZC, een onderdeel van IWAK, een interkerkelijke organisatie voor werk onder vluchtelingen en asielzoekers in Nederland. In Katwijk bezoeken gemiddeld vijftig kinderen er de kinderclub (een soort zondagsschool).

Gudy: “Het gaat om kinderen van uitgeprocedeerde asielzoekers. De meeste kinderen spreken Nederlands en zijn hier opgegroeid maar er komen ook kinderen van vluchtelingen uit Syrië. We starten altijd met zingen met alle kinderen. Dat is echt een feest. Daarna wordt de groep gesplitst. Voor de kleintjes wordt er dan een verhaal verteld en daarna geknutseld. Soms kruipen er wel drie kinderen tegelijk bij me op schoot. Met de grotere kinderen (tot 12 jaar) wordt er vooral gepraat en in de Bijbel naar antwoorden gezocht. De kinderen hebben vaak veel meegemaakt, ze komen met vragen over bijvoorbeeld de eindtijd en leven vaak met de dreiging van uitzetting.”

Haar motivatie voor het werk bij de Stichting Gave AZC komt echt vanuit haar hart voor kinderen. “Juist vluchtelingkinderen hebben het zo hard nodig om te weten dat ze geliefd zijn door God. Ik wil een ‘ik ben’ zijn voor de kinderen, zoals God de grote Ik Ben voor mij is, Hij heeft het allemaal goed gemaakt”, besluit ze.